

Kritik mot åklagare vid Åklagarmyndigheten, åklagarkammaren i Norrköping, och Polismyndigheten i Östergötlands län för långsam handläggning av en förundersökning där målsäganden var under 18 år

Anmälan

AA och BB framförde i en anmälan, som kom in till JO den 22 december 2006, jämte kompletteringar klagomål mot åklagare vid Åklagarmyndigheten, åklagarkammaren i Norrköping, och Polismyndigheten i Östergötlands län. De var missnöjda med handläggningen av en förundersökning angående misshandel i vilken deras elvaårige son CC var målsägande.

Utredning

Handlingar i polismyndighetens ärende K2001-05, åklagarkammarens ärende 204-104-05 och Utvecklingscentrum Göteborgs ärende ÅM 2006/1392 inforrades och granskades. Muntliga upplysningar inhämtades från chefsåklagaren DD, vice chefsåklagaren EE och kammaråklagaren FF. Av utredningen framkom bl.a. följande.

Den 14 januari 2005 beordrades polis till viss plats med anledning av misstanke om misshandel. I den anmälan som upprättades angavs att den utpekade gärningsmannen GG hade dunkat målsäganden CC:s huvud mot en tegelvägg. Förhör hölls på platsen med CC och GG som delgavs misstanke om misshandel. Några dagar senare övertogs förundersökningen av FF och kriminalinspektören HH tillsattes som handläggare. Ett vittnesförhör hölls den 25 februari och den 21 april hördes GG på nytt. Den 3 maj expedierades en påminnelse till polisen i vilken det påtalades att ärendet skulle handläggas skyndsamt med anledning av CC:s ålder. Videoförhör hölls med CC några dagar senare. I slutet av maj inkom journalanteckningar gällande skador som tillfogats CC och FF beslutade den 30 maj att lägga ned förundersökningen.

Förundersökningen återupptogs den 7 juli då nya omständigheter framkommit. FF gav direktiv samma dag i vilka bl.a. angavs att handläggningen skulle ske skyndsamt. Förhör hölls med CC:s mor den 29 augusti. En påminnelse expedierades till polisen den 5 oktober och samma dag hördes det vittne som hörts i februari på nytt. En vecka senare sändes handlingar från polisen till åklagaren och

utredningsdirektiv expedierades till polisen den 25 oktober. Den 21 november inkom en promemoria till åklagaren. Tre dagar senare beslutade FF att lägga ned förundersökningen.

CC:s föräldrar begärde överprövning av beslutet den 9 mars 2006. Dåvarande överåklagaren vid Utvecklingscentrum Göteborg, JJ, beslutade den 26 april, att förundersökningen skulle återupptas. Hon påpekade att något rättsintyg inte inhämtats och att det var angeläget att samtliga relevanta utredningsåtgärder vidtogs innan beslut fattades. FF gav den 17 maj direktiv att rättsintyg skulle begäras in. En vecka senare kallade polis den person som i februari 2005 uppgetts ha sett händelsen till ett vittnesförhör. Förhöret genomfördes den 13 juni. Rättsintyg inkom till polisen den 17 juli. I en promemoria till kammarledningen framförde FF den 3 augusti att ett nytt beslut om nedläggning av honom eventuellt kunde uppfattas som provokativt av CC:s föräldrar varför han ville ha ledningens syn på detta. Den 4 augusti beslutade EE att lägga ned förundersökningen.

Den 11 september 2006 inkom en begäran om överprövning till åklagarkammaren. Målsägandes föräldrar inkom den 24 november med en påminnelse i ärendet varefter ärendet den 4 december överlämnades till Utvecklingscentrum Göteborg.

Ärendet remitterades till polismyndigheten för upplysningar och yttrande över handläggningen.

Polismyndigheten (länspolismästaren KK) kom in med ett remissvar i vilket följande bedömning gjordes.

Målsägandens föräldrar har i sin anmälan till JO riktat kritik mot handläggningen av ärendet och anført att det gått för lång tid från anmälningstillfället till dess att målsäganden och det tredje vittnet hördes. Av handlingarna framgår att ärendet har lagts ned av åklagare vid tre tillfällen. Första gången lades utredningen ned den 30 maj och återupptogs den 7 juli 2005. Andra gången lades utredningen ned den 24 november 2005 och återupptogs efter ett halvår, den 16 maj 2006, efter att överprövning skett av överåklagaren JJ, Åklagarmyndighetens Utvecklingscentrum i Göteborg. Tredje gången lades utredningen ned den 4 augusti 2006 och återupptogs efter sju månader, den 6 mars 2007, efter att överprövning skett av vice överåklagaren LL, samma utvecklingscentrum. Detta har inneburit att ärendet inte varit föremål för aktiv handläggning vid polismyndigheten under så lång tid som man först kan få intryck av.

Av utredningen framgår inte vilka direktiv förundersökningsledaren inledningsvis meddelat. Klaganden har riktat kritik mot att målsäganden hördes mer ingående först den 9 maj 2005 och att det tredje vittnet hördes först ett år senare den 13 juni 2006. Polismyndigheten instämmer i att flera utredningsåtgärder förefaller ha dröjt onödigt lång tid, särskilt med beaktande av att detta är ett ärende som skall utredas skyndsamt.

Handläggaren har under hand uppgivit bristande rutin i kombination med hög arbetsbörda som förklaring till tidsutdräkten. Samtidigt aktualiserar det inträffade polismyndighetens rutiner för bevakning och uppföljning av ärenden. Polismyndigheten kommer med anledning av vad som framkommit i detta ärende att särskilt se över bevakningsrutinerna för förtursärenden.

Åklagarmyndigheten har den 30 mars 2007 gett ut föreskrifter och allmänna råd om bevakning och uppföljning vid Åklagarmyndigheten av pågående förundersökningar (ÅFS 2007:05). Såvitt Polismyndigheten kan bedöma kommer föreskrifterna att ha

en avgörande betydelse för att handläggningen av åklagarledda förundersökningar inte skall få en sådan onödig tidsutdräkt som skett i detta ärende.

Ärendet remitterades till Åklagarmyndigheten för upplysningar och yttrande över handläggningen.

Åklagarmyndigheten (vice riksåklagaren MM) kom in med ett remissvar till vilket var fogat yttranden från DD och FF (de två sistnämnda yttrandena bifogas som en bilaga till detta beslut).

MM anförde bl.a. följande.

Grundärendet gäller en anmälan om en då tioårig pojke som påstås ha blivit misshandlad av en idrottsledare utanför skolans gymnastiksal. Det rör sig om en händelse i en miljö där pojken vardagligen vistades och dit pojkens föräldrar regelmässigt lämnade honom. Alla skäl talar således starkt för att händelsen borde ha utretts skyndsamt och kompetent.

Det har uppenbarligen inte varit helt lätt att göra en riktig bevisvärdering i ärendet, en svårighet som jag har förståelse för. Jag har däremot svårare att förstå att några av de utredningsåtgärder som rimligen varit nödvändiga att göra till underlag för en sådan bevisvärdering, inte kommit till stånd förrän efter att förundersökningen måste återupptas. Skälet till att den totala tiden från anmälan till slutligt avgörande blivit så väldigt lång, beror ju i stor utsträckning på att utredningen lagts ned och återupptagits i flera omgångar. Man kan alltså konstatera att utredningsåtgärderna mellan anmälan i januari och redovisningen i maj 2005 var för få och för sent utförda. Redan vid denna, första redovisning hade den särskilda frist som enligt 2 a § förundersökningskungörelsen gäller för ärenden av aktuellt slag, med god marginal försuttits. Något godtagbart skäl till varför handläggningen drog ut på tiden har inte framkommit.

Polismyndigheten har uppenbart att självständigt se till att behövliga utredningsåtgärder kommer till stånd i rätt tid, men åklagaren kan som förundersökningsledare inte undkomma sitt ansvar att bevaka ärendet med de intervaller som ärendets beskaffenhet kräver. I det aktuella fallet har några av de beslutade kompletteringarna bl.a. med hänsyn till bevisvärdet bort utföras snarast. Inte heller här förfogar åklagaren över tillgängliga resurser. De dokumenterade påminnelserna från åklagarens sida kan dock inte anses vara tillräckliga. Vad gäller handläggningen av den begäran om överprövning som inkom till kammaren i september 2006, vill jag inledningsvis anföra att det inte kan accepteras att en sådan begäran blir liggandes på kammaren utan åtgärd i nästan tre månader. Inte minst då ett särskilt skyndsamhetskrav har gällt för ärendet.

Kammarchefen har lämnat en förklaring till varför överprövningsärendet kom att hanteras på det sätt som skedde. Jag har självfallet förståelse för att prioriteringar måste göras i verksamheten, allra helst om det råder en pressad arbetssituation på kammaren. Det kan dock inte ursäktas det inträffade. Det är tillfredsställande att kammaren numera har kommit till rätta med personalsituationen och att arbetet fördelas enligt nya, till synes mer rationella principer.

Avslutningsvis vill jag, liksom kammarchefen, peka på de förbättringar som skett inom åklagarväsendet under den gångna våren. Införandet av föreskrifter och allmänna råd om bevakning och uppföljning vid Åklagarmyndigheten av pågående förundersökningar (ÅFS 2007:5) syftar till att skapa bättre rutiner kring uppföljningen av kammarens öppna ärenden. Även införandet av Åklagarmyndighetens nya målhanteringssystem skapar bättre förutsättningar för den enskilde handläggaren och för kammarledningen att ha en god överblick över ärendena på den egna roteln respektive hela kammaren.

Anmälarna inkom med yttrande över remissvaren.

Bedömning

En förundersökning skall bedrivas så skyndsamt som omständigheterna medger. Finns det inte längre skäl att fullfölja förundersökningen skall den läggas ned (23 kap. 4 § andra stycket rättegångsbalken).

Enligt 2 a § FUK skall en förundersökning där målsäganden vid tiden för anmälan inte fyllt 18 år bedrivas särskilt skyndsamt, om brottet är riktat mot bl.a. målsägandes hälsa och det för brottet är föreskrivet fängelse mer än sex månader. Förundersökningen skall vara avslutad och beslut fattat i åtalsfrågan så snart det kan ske och inom tre månader efter den tidpunkt då det finns någon som är skäligen misstänkt för brottet. Tidsfristen får överskridas endast om det är motiverat med hänsyn till utredningens beskaffenhet eller andra särskilda omständigheter. Som exempel på detta anförs i förarbetena att fristen får överskridas vid mycket omfattande utredningar eller om många barnförhör behöver hållas. Personalbrist eller förekomst av ett stort antal ärenden av förturskaraktär utgör däremot inte skäl att överskrida fristen (SOU 2000:42 s. 91).

Det är undersökningsledaren som har ansvar för förundersökningen i dess helhet. Han skall se till att utredningen bedrivs effektivt och att den enskildes rätts-säkerhetsintressen tas till vara. Undersökningsledaren skall också ge dem som biträder honom behövliga direktiv för arbetet (1 a § förundersökningskungörelsen [1947:948, FUK]).

Av utredningen framgår att polis den 14 januari 2005 beordrades till viss plats med anledning av misstanke om att en man skulle ha misshandlat en pojke. På platsen hölls förhör med målsäganden och en person delgavs också misstanke om brott. Av den anmälan som upprättades framgick att föräldrarna skulle skjutsa pojken till vårdcentralen för översyn och dokumentation och att polis hade fotograferat pojkens skada i huvudet. Den nyss nämnda tidsfristen har således börjat löpa 14 januari och beslut i åtalsfrågan skulle ha fattats senast den 14 april.

Det kom emellertid att dröja till den 30 maj innan FF beslutade att förundersökningen skulle läggas ned. Innan dess hade i februari ett vittnesförhör hållits vid vilket vittnet bl.a. uppgav att det fanns ytterligare ett vittne till händelsen. Såväl målsäganden som den misstänkte hade hörts en gång till. Vidare hade journalanteckningar infordrats.

Förundersökningen kom sedan att återupptas under sommaren för att därefter, vid ytterligare två tillfällen läggas ned och återupptas på nytt. Förundersökningen lades därefter ned i maj 2007. Det hade då gått två år och fyra månader sedan händelsen inträffade. Efter varje beslut om återupptagande har ytterligare utredningsåtgärder vidtagits men jag konstaterar att det inte vid något tillfälle efter februari 2005 tillkommit uppgifter om ny, inte tidigare känd bevisning, utan de åtgärder som genomförts har varit att höra personer som var kända i utredningen redan då och att införskaffa rättsintyg.

Åklagarmyndigheten har anfört att utredningsåtgärderna har varit för få och för sent utförda och att något godtagbart skäl till detta inte har framkommit. Jag delar

den uppfattningen. Förundersökningsledaren har det övergripande ansvaret och skall ge dem som biträder honom behövliga direktiv för arbetet. Det har således ankommit på FF att se till att ärendet utreddes på ett korrekt sätt. Jag vill här påpeka att det förhållandet att anmälda brott utreds på ett kompetent och omdömesgillt sätt är av grundläggande betydelse för tilliten till samhällets brottsutredande verksamhet.

Under de perioder som förundersökningen har bedrivits kan jag också konstatera att det vid flera tillfällen dröjt lång tid mellan de åtgärder som vidtagits. Polismyndigheten har i sitt remissvar bl.a. anfört att orsaken till den långa handläggningstiden berodde på bristande rutin i kombination med stor arbetsbelastning hos handläggaren. Hög arbetsbelastning är, som framgått ovan, inte ett godtagbart skäl till att utredningen inte bedrivits med särskild skyndsamhet.

Åklagare har vid flera tillfällen skriftligen i direktiv och påminnelser påtalat att ärendet skall handläggas skyndsamt och med förtur. FF har därutöver uppgett att muntliga kontakter kan ha förekommit utan att detta dokumenterats. I något fall har han själv angett att det gått för lång tid innan han påminde i ärendet. Jag vill med anledning härav erinra om att i de fall som en i lag eller annan författning fastlagd tidsfrist gäller för handläggningen av ett ärende ställs särskilt stora krav på aktivitet från förundersökningsledarens sida. Jag delar naturligtvis också

Åklagarmyndighetens uppfattning att det är inte acceptabelt att det inte vidtas någon åtgärd med anledning av en begäran om överprövning på nästan tre månader.

Med anledning av att DD uppgett att hans uppfattning är att en ny tidsfrist på tre månader börjar löpa ”från början” om en förundersökning återupptas vill jag nämna följande.

Kommittén mot barnmisshandel uttalade i betänkandet som föregick införandet av 2 a § FUK att en lång handläggningstid innebär en pressande väntan för alla inblandade. Utredningstiden kan innebära stora påfrestningar på ett barn. För barnets del har tiden som rör övergreppet och den process som en anmälan startar en helt annan dimension, än den tid som vuxenvärlden ser. Införandet av en tidsfrist i sig skulle enligt kommittén medföra en snabbare handläggning eftersom dessa ärenden då alltid måste prioriteras och resurser avsätts för arbetet. Vidare anfördes att det förhållandet att nya brott upptäcks under förundersökningens gång inte innebär att en ny tidsfrist börjar löpa. Dessa nya brott kunde däremot utgöra skäl för att överskrida tidsfristen (SOU 2000:42 s. 85 f. och s. 91) Bestämmelsen tillkom således för att säkerställa att brott begångna mot barn skulle utredas med särskild skyndsamhet. Det förhållandet att en förundersökning lagts ned och sedan återupptagits kan, mot den bakgrunden, enligt min uppfattning, inte innebära att en ny tidsfrist börjar löpa. En annan sak är att det förhållandet att en förundersökning lagts ned och sedan återupptagits, i det enskilda fallet, kan utgöra ett godtagbart skäl att överskrida fristen. Jag har emellertid inte funnit att sådana skäl förelegat i detta ärende.

I ett ärende av aktuellt slag, där målsäganden och vittnen endast är drygt 10 år gamla vid den anmälda händelsen, är det givetvis helt oacceptabelt att ärendet i realiteten kommer att handläggas under så lång tid som två år och fyra månader. Jag har således starka invändningar mot hur ärendet hanterades. För detta förtjänar i första hand FF kritik. Jag är också kritisk till att DD inte tidigare vidarebefordrade begäran om överprövning som inkom i september 2006. Inte heller polismyndigheten kan undgå kritik för den tidvis långsamma handläggningen.

Vad som i övrigt framkommit i ärendet föranleder inte någon ytterligare åtgärd eller något uttalande från min sida.

Ärendet avslutas.

Bilaga till JO:s beslut i ärende 5976-2006

FF uppgav bl.a. följande.

Som tidigare konstaterats var jag förundersökningsledare i ärende C-8-104-05 från och med den 17 januari 2005 till augusti 2006. Mitt minne av handläggningen av ärendet börjar förvisso förblekna något men min allmänna minnesbild är att ärendet engagerade både mig och utredaren under ärendets gång. Enligt min uppfattning rådde det inga tveksamheter om vilka utredningsåtgärder som skulle göras men jag fick tidigt klart för mig att utredaren var mycket arbetsbelastad och att hon var tvungen att göra prioriteringar. Arbetsbelastningen var för övrigt hög även för min egen del.

Såvitt jag minns hade jag och polisens utredare ärendet aktuellt för varandra fortlöpande genom olika kontakter även i samband med att andra ärenden diskuterades. Det är möjligt att jag i något fall då missade att se till att detta diariefördes på sätt som i så fall bort ske. Vid genomgång av diariet (jag har nu inte genomläst den arkiverade akten hos polisen) kan jag konstatera att det synes ha dröjt från mitten av januari 2005 till början av maj 2005 innan jag sände ut en skriftlig påminnelse till polisen. Detta beklagliga dröjsmål har sin bakgrund i den svåra arbetssituationen som då rådde på åklagarkammaren. Åtgärder har vidtagits både på central nivå och lokalt här på åklagarkammaren för att förbättra arbetssituationen.

När jag fattade beslut om nedläggning av förundersökningen i två omgångar övervägde jag också på mitt tjänsteansvar om ytterligare utredningsåtgärder på något avgörande sätt skulle medföra någon förändring i bedömningen av ärendet och även av gärningen. I samband med att det var dags att fatta beslut om förundersökningens fortsättande eller inte för tredje gången ansåg jag att det var mest korrekt att ärendet bedömdes av någon annan åklagare som inte hade fattat beslut i ärendet tidigare och som kanske såg på detta med nya ögon.

DD uppgav bl.a. följande.

Kå FF var förundersökningsledare i ärendet efter det att detta kom in till åklagarkammaren den 17 januari 2005 och fram till i början av augusti 2006. Vice chefsåklagare EE har inte varit förundersökningsledare, men beslutade i ärendet den 4 augusti 2006. Undertecknad var förundersökningsledare under tiden den 6 mars - 8 maj 2007.

FF är en aktiv förundersökningsledare. Jag har därför inte någon anledning att betvivla att han i ärendet haft återkommande kontakter med polisens utredningsman. Detta gäller såväl den första förundersökningsperioden mellan den 17 januari - 30 maj 2005 som den andra förundersökningsperioden som var mellan den 7 juli - 24 november 2005 samt den tredje förundersökningsperioden under tiden den 16 maj - augusti 2006.

Det är bara att beklaga att alla kontakter inte har dokumenterats i diariet. Detta är emellertid inte så konstigt. Ett samtal med en utredningsman rör sällan bara ett ärende. Ofta avhandlas många ärenden vid ett och samma telefonsamtal och det är då i praktiken svårt att alltid fullfölja en diarieföring i samtliga aktuella ärenden. Särskilt inte när åklagaren avbryts av ett nytt telefonsamtal eller att denne skyndar till en domstolsförhandling. Samtalet med utredningsmannen äger inte heller alltid rum på åklagarkammaren och risken för att glömma bort att diarieföra en händelse ökar naturligtvis när åklagaren inte har tillgång till en av Åklagarmyndighetens persondatorer med Brådis/Cåbra. Åklagaren har ofta en god kännedom om den svåra arbetsituationen hos polisen. Många åklagare har därför tidigare avstått från att ständigt skicka påminnelser till polisen. De känner också till att kammarledningen och rotelcheferna kontinuerligt diskuterar övergripande frågor såsom resursfördelning, utredningstider m.m.

FF är stresstålig och har en hög arbetskapacitet. Han klarar av att samtidigt handlägga större ärenden med frihetsberövade. FF är därför en viktig åklagare vid kammaren och jag är beroende av att han handlägger vissa ärenden. Arbetsuttaget är därför stort. Bristen att inte i tid skicka påminnelser till polisen måste ses mot bakgrund av vad jag nu redovisat. FF avslutade dessutom ärendet omgående efter det att detta hade redovisats av polisen den 27 maj respektive den 21 november 2005.

Efter det att förundersökningen hade återupptagits efter överprövning i maj 2006 genomfördes vissa kompletteringar. FF ansåg att han trots detta ändå inte kunde styrka brott. Jag minns att FF då (troligtvis i början av augusti månad 2006) vände sig till mig med anledning av att han ansåg att det inte var lämpligt att han fortsättningsvis var förundersökningsledare. FF förklarade att målsägandens far vid några tillfällen ringt till FF i syfte att försöka påverka FF. Fadern hade vid dessa tillfällen även ringt till mig och tydligt givit uttryck för sitt missnöje. Jag delade därför FF:s uppfattning att det var lämpligt att överlämna handläggningen till en annan åklagare. Jag bad kammarens vice chefsåklagare EE att överta handläggningen. EE tog omgående del av utredningen och fattade omedelbart ett beslut den 4 augusti 2006. EE:s handläggningstid var således mycket kort.

Hur tidsfristen rörande det särskilda skyndsamhetskravet skall beräknas för den händelse en förundersökning återupptas framgår inte av lagtext och inte heller av några riktlinjer vid Åklagarmyndigheten. En "frysning" av tidsfristen när en förundersökning läggs ned och som sedan fortsätter att löpa från "frysningdagen" skulle få orimliga konsekvenser eftersom detta i så fall skulle kunna medföra att förundersökningsledaren kan hamna på "minus" redan samma dag som en förundersökning återupptas. Enligt min uppfattning måste det vara så att en ny tidsfrist på tre månader börjar löpa "från början" om en förundersökning återupptas. Detta bör gälla oavsett hur många gånger en förundersökning läggs ned eller återupptas. Tidsfristen kan heller inte börja löpa innan överåklagarens beslut om att återuppta förundersökningen kommit åklagarkammaren tillhanda.

Slutsatsen blir därför att det särskilda skyndsamhetskravet på högst tre månader inte iaktogs under den första och den andra förundersökningsperioden, men att tidsfristen iaktogs under den tredje och den fjärde förundersökningsperioden.

Ansvar för tidsöverskridandet under den första och den andra förundersökningen kan inte enbart åläggas åklagaren. Åklagaren har det övergripande ansvaret och skall vara aktiv. I detta ligger givetvis att även påminna polisen om vikten av att ett ärende redovisas i enlighet med gällande lagstiftning. Saken är dock inte helt okomplicerad. När det gäller frågan om vilka resurser som polisen avsätter för vissa typer av ärenden så är detta en sak som åklagaren inte råder över. Att översända påminnelser till polisen är därför ibland mer av formell betydelse och behöver tyvärr inte alltid innebära att konkreta utredningsåtgärder vidtas. FF har med stor säkerhet diskuterat ärendet med utredningsmannen och i samband med detta också påmint om att ärendet måste redovisas. FF:s arbetsbelastning var hög. Det totala tidsöverskridandet är trots allt inte allt för omfattande. Mot bakgrund av dessa förhållanden så anser jag att FF inte skall lastas för tidsöverskridandet under de första två förundersökningarna.

I juli 2005 beslutade FF att återuppta förundersökningen. Han gjorde detta efter det att målsägandens far hade ringt FF och även skickat in en skrivelse. Jag anser att detta visar att FF inte hade låst sig, utan att han var beredd att pröva saken på nytt. FF ansåg i augusti 2006 att det inte var lämpligt att han skulle besluta i ärendet efter den tredje förundersökningen. Även detta anser jag visar att FF:s handläggning varit professionell och inte bristfällig eller felaktig såsom anmälaren får anses göra gällande. Mitt beslut att i augusti 2006 överlämna ärendet till kammarens vice chefsåklagare visar också att vi från åklagarkammarens sida velat markera att vi tar saken på allvar. Detsamma gäller mitt beslut att själv träda in som förundersökningsledare under den sista fjärde förundersökningen. Jag har också i en särskild beslutshandling försökt att så tydligt som möjligt redovisa mina överväganden och skälen för mitt beslut att den 8 maj 2007 lägga ned förundersökningen. Jag anser således att anmälares kritik mot vår handläggning är felaktig och att de beslut som fattats varit juridiskt väl underbyggda.

Hösten 2006 var kammarens chefsadministratör sjukskriven. Jag saknade därför det stöd som jag som kammarchef behöver rörande administrationen av viktiga delar av ekonomi- och personalfrågor. Chefsadministratören är också arbetsledare för kammarens sekreterare och svarar även för bevakningen av administrativa ärenden såsom t ex överprövningsärenden handläggs på ett korrekt sätt. Även detta arbete var jag tvungen att till stor del försöka att själv utföra. Min arbetssituation var därför mycket pressad. Detta framgår också tydligt när jag försöker att återskapa situationen genom att se i både min och kammarens arbetskalender och målbok. Jag känner att detta förhållande är den främsta orsaken till att jag inte hann och orkade med att ombesörja att yttrande lämnades och att överprövningsärendet översändes för överprövning med den skyndsamhet som jag nu i efterhand anser att jag borde ha gjort. Jag vill dock framhålla att vice chefsåklagare EE omgående beslutade och översände överprövningsärendet när han fick del av begäran om överprövning. Han kan därför inte lastas för tidsutdräkten.

Åklagarmyndigheten har under lång tid arbetat med frågor kring balanser och handläggningstider och hur vi bör organisera verksamheten för att undvika att gällande tidsfrister inte hålls. Detta arbete har resulterat i att Åklagarmyndigheten utarbetat särskilda föreskrifter och allmänna råd om bevakning och uppföljning av pågående förundersökningar (ÅFS 2007:5). Verksamheten vid Åk Norrköping inriktas självfallet på att åklagarna iakttar dessa riktlinjer och genomför systematiskt s.k. rotelvård i syfte att inte några ärenden skall bli liggande. Det nya diarieförings-systemet Cåbra är också utvecklat för att varje åklagare bättre skall kunna kontrollera vilka ärenden som denne har öppna och som måste åtgärdas. Vi har således under 2007 fått bättre instrument för att kunna handlägga prioriterade ärenden med den skyndsamhet som lagstiftningen kräver.

Arbetsbelastningen vid kammaren var ansträngd under 2005 och även under 2006 då två åklagare var föräldralediga samtidigt. Genom personalavdelningens försorg har en nyrekrytering skett som under 2007 på ett positivt sätt bidragit till att minska arbetsbelastningen för åklagarna. En ny heltidsarbetande chefsadministratör tillträder den 3 september 2007. Detta kommer att få stor betydelse för kammarens sekreterare som åter får en arbetsledare på heltid vid sidan av mig. Jag kommer för egen del att avlastas och bör därför mer kraftfullt kunna ägna mig åt den övergripande styrningen och ledningen av kammaren. Chefsadministratör kommer också att kunna hjälpa mig med att t ex bevaka att överprövningsärenden handläggs inom rimlig tid.

Sedan årsskiftet 2006/2007 fördelas därför ärendena på åklagarna efter helt nya principer; tre åklagare handlägger kammarens ärenden rörande relationsvåld, tre åklagare handlägger samtliga ärenden rörande unga lagöverträdare och målsäganden under 18 år. Motsvarande tre åklagare handlägger polisledda förundersökningar och tre åklagare svarar för kammarens övriga ärenden. Genom denna organisation anser jag att vi skapat bättre förutsättningar för att åklagarna skall kunna koncentrera sig på en eller några begränsade ärendetyper. På så sätt tror jag att åklagarna bättre orkar med attraktivt följa upp sina ärenden och bevaka tidsfrister. Inom respektive grupp kan åklagarna också hjälpa varandra genom att omfördela ärenden.